

Rapport

Datum: 10 december 2001
Rapportnummer: 2001/388

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat USZO-Zoetermeer pas op 3 juni 1999 een vonnis van 12 september 1990 van de arrondissementsrechtbank te Zwolle aan hem heeft betekend.

Verzoeker klaagt er in dit verband in het bijzonder over dat door deze late betekening de vordering van f 35.578,12 inclusief wettelijke rente en kosten is opgelopen tot een bedrag van f 61.510.

Beoordeling

1. Verzoeker is USZO-Zoetermeer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) een bedrag van f 35.578,12 verschuldigd vanwege te veel ontvangen wachtgeld in de jaren 1984, 1985 en 1986. Aangezien vrijwillige betaling van dit bedrag door verzoeker uitbleef, stelde de Minister van BZK een gerechtelijke invorderingsprocedure in. Bij vonnis van 12 september 1990 veroordeelde de enkelvoudige civiele kamer van de arrondissementsrechtbank te Zwolle verzoeker onder meer om aan de Staat der Nederlanden een bedrag van f 35.578,12 te betalen, vermeerderd met de wettelijke rente daarover van 1 juli 1988 tot de dag van betaling. Het vonnis werd op dit punt uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Op 3 juni 1999 betekende de deurwaarder de grosse van het vonnis van 12 september 1990 aan verzoeker in persoon. Verzoeker werd bevolen binnen twee dagen na de betekening onder meer te betalen de hoofdsom van f 35.578,12, de rente van 1 juli 1988 tot aan de dag van betaling, de proceskosten en de deurwaarderskosten. In totaal diende verzoeker f 61.510 te betalen. Verzoeker werd aangezegd dat, indien hij in gebreke bleef dit bedrag te voldoen, beslag zou worden gelegd op zijn roerende en onroerende zaken.

2. Verzoeker klaagt erover dat USZO-Zoetermeer pas op 3 juni 1999 het vonnis van 12 september 1990 aan hem heeft betekend. Hij klaagt er in dit verband in het bijzonder over dat door deze late betekening de vordering van f 35.578,12 inclusief wettelijke rente en kosten is opgelopen tot een bedrag van f 61.510. Door het vonnis pas na negen jaren te betekenen, heeft USZO-Zoetermeer volgens verzoeker gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 6, eerste lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat een ieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn. Daartoe stelde hij dat hij negen jaar lang niets had vernomen van USZO-Zoetermeer of de Minister van BZK.

Verder stelt verzoeker dat hij een brief heeft ontvangen van een bevoegde instantie waarin was vermeld dat de bewuste vordering niet meer geïncasseerd zou worden omdat die op een misverstand berustte. Deze brief, geschreven door een arbeidsdeskundige van de toenmalige werkgever van verzoeker, kon verzoeker echter niet overleggen, omdat hij de

brief was kwijtgeraakt.

3. Op grond van artikel 324, eerste lid, boek 3 van het Burgerlijk Wetboek (BW), verjaart de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak - voor zover hier van belang - door verloop van twintig jaren na de aanvang van de dag, volgende op die van de uitspraak. In het vierde lid van dit artikel is onder meer bepaald dat de verjaring van renten, behoudens stuiting of verlenging, niet later intreedt dan de verjaring van de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling (zie Achtergrond, onder 1.).

4. USZO-Zoetermeer voerde in reactie op de klacht geen reden aan waarom het vonnis pas na negen jaar aan verzoeker was betekend, maar stelde zich op het standpunt dat de betekening na negen jaren valt binnen de wettelijke verjaringstermijn van twintig jaren, zoals die is neergelegd in artikel 3:324, eerste lid van het BW. USZO-Zoetermeer achtte de klacht om die reden niet gegrond. Verder rekende USZO-Zoetermeer het niet tot zijn taak om bij de voormalige werkgever van verzoeker het bestaan van de door verzoeker ingebrachte brief van een arbeidsdeskundige of de naam van deze arbeidsdeskundige te achterhalen. USZO-Zoetermeer heeft bij de Landsadvocaat, die de gerechtelijke invorderingsprocedure namens de Minister van BZK had gevoerd, navraag gedaan naar de aanwezigheid van een dergelijke brief in het dossier. Er bleek geen correspondentie van een arbeidsdeskundige aanwezig. USZO-Zoetermeer achtte het verder verzoekers verantwoordelijkheid deze brief over te leggen.

5. USZO-Zoetermeer kwam met verzoeker overeen dat hij met ingang van 6 februari 1994 f 100 per maand zou betalen ter nakoming van zijn schuld. Op 10 november 1995 stuurde USZO-Zoetermeer verzoeker een schriftelijke aanmaning dat hij ter nakoming van deze betalingsregeling een bedrag van f 2.100 diende te betalen. Op 4 augustus 1997 en op 29 september 1997 zijn nogmaals aanmaningen naar verzoeker gestuurd, ten bedrage van respectievelijk f 4.200 en f 4.400. In 1998 schakelde USZO-Zoetermeer ter nakoming van de geldvordering op verzoeker een incassobureau in. In januari 1999 deelde het incassobureau USZO-Zoetermeer onder meer mee dat herhaalde pogingen om de vordering te laten voldoen, niet waren geslaagd. Verzoeker had nog steeds het verschuldigde bedrag niet voldaan. Daarop liet USZO-Zoetermeer bij brief van 19 januari 1999 aan het incassobureau weten dat gerechtelijke stappen moesten worden ondernomen. In april 1999 zond USZO-Zoetermeer het vonnis van 12 september 1990 naar het incassobureau. Daarbij bleek dat het vonnis nog niet was betekend aan verzoeker.

6. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers verklaring dat hij negen jaar lang niets had vernomen van USZO-Zoetermeer of het Ministerie van BZK, geen stand kan houden. Voorts is niet aannemelijk geworden dat hij een brief heeft ontvangen waarin hem is meegedeeld dat hij de schuld niet behoefde te voldoen. Daarbij overweegt de Nationale ombudsman onder meer dat van verzoeker had mogen worden verwacht dat hij deze brief in reactie op de aanmaningen van of namens USZO-Zoetermeer ter sprake had gebracht.

Nu hiervan niet is gebleken en verzoeker ook overigens het bestaan van de brief op geen enkele wijze aannemelijk heeft kunnen maken, wordt voorbijgegaan aan verzoekers stelling op dit punt.

Uit het onder 5. overwogene volgt verder dat USZO-Zoetermeer eerst heeft getracht vrijwillige nakoming van het vonnis te bewerkstelligen. Toen vrijwillige nakoming achterwege bleef, besloot USZO-Zoetermeer over te gaan tot beslaglegging. Daarvoor is betekening van het vonnis nodig (zie Achtergrond, onder 2.).

Aangezien een rechterlijke uitspraak op grond van artikel 3:324, eerste lid van het BW eerst na twintig jaren verjaart, is het vonnis van 12 september 1990 binnen de wettelijke verjaringstermijn aan verzoeker betekend.

7. Hoewel uit de gang van zaken volgt dat niet direct is overgegaan tot betekening van het vonnis, maar dat een betalingsregeling met verzoeker is getroffen, is het gelet op de hiervóór onder 5. en 6. genoemde omstandigheden niet onredelijk dat het vonnis in 1999 alsnog aan verzoeker is betekend.

De onderzochte gedraging is daarmee behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het USZO-Zoetermeer, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 20 september 2000 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Zwolle, ingediend door de heer mr. A.J. ter Wee, advocaat te Zwolle, met een klacht over een gedraging van USZO-Zoetermeer.

Verzoeker had zich al eerder, bij brief van 25 februari 2000, tot de Nationale ombudsman gewend. Zijn verzoek voldeed toen echter niet aan het kenbaarheidvereiste als neergelegd in artikel 12, tweede lid van de Wet Nationale ombudsman, zodat het niet in onderzoek werd genomen.

Naar aanleiding van het verzoekschrift werd een onderzoek ingesteld. De gedraging van USZO-Zoetermeer wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

In het kader van het onderzoek werd de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de

stukken die op de klacht betrekking hebben.

USZO-Zoetermeer reageerde op de klacht.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De Minister van Buitenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Nadat verzoeker arbeidsongeschikt werd verklaard, werd hij in 1983 eervol ontslagen als rijksambtenaar. De jaren daarop ontving verzoeker op grond van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 wachtgeld van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK). In 1986 en in 1987 stuurde het Ministerie van BZK verzoeker een brief waarin hem werd meegedeeld dat hij over de jaren 1984, 1985 en 1986 te veel wachtgeld had ontvangen. Uit belastingcontrole was namelijk gebleken dat verzoeker in 1984, 1985 en 1986 tevens neveninkomsten uit werk had ontvangen. Verzoeker diende in totaal f 35.678,12 aan te veel ontvangen wachtgeld terug te betalen.

Ter terugbetaling van dit bedrag kwam USZO-Zoetermeer, namens de Minister van BZK, met verzoeker een betalingsregeling overeen. Verzoeker betaalde éénmaal het afgesproken maandelijks bedrag van f 100. Hierna kwam hij de betalingsregeling niet meer na. Een tweede afgesproken betalingsregeling kwam verzoeker in het geheel niet na. Verzoeker had nog een totaalschuld van f 35.578,12.

2. Nu vrijwillige betaling achterwege bleef, legde de Minister van BZK de geldvordering op verzoeker voor aan de rechter. Bij vonnis van 12 september 1990 veroordeelde de enkelvoudige civiele kamer van de arrondissementsrechtbank te Zwolle verzoeker onder meer om aan de Staat der Nederlanden een bedrag van f 35.578,12 te betalen, vermeerderd met de wettelijke rente daarover van 1 juli 1988 tot de dag van betaling. Het vonnis werd op dit punt uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

3. Bij brief van 17 september 1990 stuurde de Landsadvocaat, die namens de Minister van BZK de gerechtelijke invorderingsprocedure tegen verzoeker had gevoerd, het Ministerie van BZK het vonnis van 12 september 1990 toe en deelde verder onder meer het volgende mee:

"Nu (verzoeker; N.o.) zich heeft gerefereerd aan het oordeel van de Staat met betrekking tot de onverschuldigde betalingen, stel ik voor om niet een eventueel hoger beroep af te wachten maar direct het vonnis toe te sturen aan de deurwaarder met het verzoek executiemaatregelen te nemen."

4. Bij brief van 6 juli 1992 berichtte de Minister van BZK de Landsadvocaat onder meer het volgende:

"Door een omissie dezerzijds is uw bovenvermelde brief (de hiervóór onder 3. weergegeven brief van 17 september 1990; N.o.) (...) onbeantwoord gebleven. Inmiddels heb ik de gemeente Zwolle aangeschreven om het laatstelijk bekende adres van (verzoeker; N.o.) te verifiëren. Na ontvangst van de gevraagde informatie zal ik u zo spoedig mogelijk op de hoogte brengen, waarna u verdere actie kunt ondernemen."

5. Op 10 november 1995 stuurde het Ministerie van BZK een aanmaning naar verzoeker. Deze schriftelijke aanmaning houdt onder meer het volgende in:

"AANMANING

Geachte heer, mevrouw,

Bij controle van onze administratie is gebleken dat wij van u nog geen betaling hebben ontvangen betreffende onderstaande post(en).

Gezien de ouderdom van deze posten verzoeken wij u zo spoedig mogelijk tot betaling over te gaan, anders zijn wij helaas genoodzaakt de vordering uit handen te geven.

(...)

Totaal 2.100"

6. Bij brief van 11 januari 1999 deelde het incassobureau, aan wie USZO-Zoetermeer de nakoming van de schuld had overgedragen, aan USZO-Zoetermeer onder meer het volgende mee:

"Wij hebben via Persoonlijke Invordering herhaalde pogingen ondernomen uw vordering te laten voldoen. Uw debiteur (verzoeker; N.o.) heeft echter tot nu toe het verschuldigde bedrag niet voldaan.

Wij hebben tot op heden geen reactie van debiteur op onze aanmaningen ontvangen. Telefonisch kunnen wij geen contact met hem opnemen daar hij een geheim telefoonnummer heeft. Uit een door ons ingesteld verhaalsonderzoek is gebleken dat debiteur woonachtig is (...) te Zwolle. Hij is werkzaam bij (...). Zolang er sprake is van een vast dienstverband is het mogelijk om tot loonbeslag over te gaan.

Indien u tot Gerechtelijke Invordering over wenst te gaan hebben wij nodig:

(volgt een aantal documenten; N.o.)

(...)

Pas na ontvangst kunnen wij verder met deze zaak."

7. In antwoord op de hiervóór onder 6. weergegeven brief liet USZO-Zoetermeer het incassobureau bij brief van 19 januari 1999 onder meer weten:

"In deze zaak verzoeken wij u over te gaan tot een gerechtelijke invordering. Derhalve doen wij u bijgaand de ondertekende volmacht alsmede kopieën van de aan debiteur gezonden correspondentie toekomen."

Op 15 april 1999 stuurde USZO-Zoetermeer het originele vonnis naar het incassobureau.

8. Op 23 april 1999 informeerde het incassobureau telefonisch bij USZO-Zoetermeer of het vonnis van 12 september 1990 was betekend aan verzoeker. Na informatie-inwinning bij de Landsadvocaat liet USZO-Zoetermeer op 3 mei 1999 telefonisch aan het incassobureau weten dat het vonnis niet was betekend.

9. Op 3 juni 1999 betekende de deurwaarder de grosse van het vonnis van 12 september 1990 aan verzoeker in persoon. Verzoeker werd bevolen binnen twee dagen na de betekening onder meer te betalen de hoofdsom van f 35.578,12, de rente van 1 juli 1988 tot aan de dag van betaling, de proceskosten en de deurwaarderskosten. In totaal kwam dit op een bedrag van f 61.510. Verzoeker werd verder aangezegd dat, indien hij in gebreke bleef dit bedrag te voldoen, beslag zou worden gelegd op de roerende en onroerende zaken van verzoeker.

10. Verzoekers advocaat deelde de gerechtsdeurwaarder bij brief van 28 september 1999 onder meer het volgende mee:

"... het rentebestanddeel in de vordering is grotendeels verjaard. Rentetermijnen verjaren immers na vijf jaren. Dat betreft de vóór juni 1994 vervallen rente.

Wilt u gelet daarop de vordering herberekenen?"

11. Bij brief van 8 oktober 1999 verzocht het incassobureau USZO-Zoetermeer - teneinde te kunnen bepalen of (een deel van) de rente was verjaard - mee te delen of er na de uitspraak van het vonnis aanmaningen waren gezonden naar verzoeker en zo ja, wanneer.

In antwoord hierop berichtte USZO-Zoetermeer het incassobureau bij brief van 14 oktober 1999 onder meer het volgende:

"Hierbij doen wij u een afschrift van onze aanmaning d.d. 10 november 1995 toekomen (zie hiervóór onder 5.; N.o.). Het bedrag van achterstallige betaling is gebaseerd op een betaling in termijnen van f 100,- per maand met ingang van 6 februari 1994. Blijkens onze administratie zouden er tevens op 4 augustus 1997 en 29 september 1997 aanmaningen zijn aangemaakt ten bedrage van respectievelijk f 4.200,- en f 4.400,-. Helaas zijn van deze aanmaningen geen afschriften in het dossier van betrokkene aanwezig."

12. De gerechtsdeurwaarder deelde verzoekers advocaat bij brief van 29 oktober 1999 onder meer het volgende mee:

"In opgemelde zaak (Staat der Nederlanden, BZK versus verzoeker; N.o.) hebben wij uw brief d.d. 28 september j.l. voor commentaar doorgezonden aan onze opdrachtgeefster (USZO-Zoetermeer, namens de Minister van BZK; N.o.).

Cliënte berichtte mij inmiddels als volgt.

1. De rente kan thans berekend worden vanaf 21 augustus 1993, zijnde 5 jaar voor de eerste aanmaning van (het incassobureau; N.o.)."

13. Verzoekers gemachtigde diende bij brief van 25 februari 2000 een klacht in over het Ministerie van BZK bij de Nationale ombudsman. Deze brief houdt onder meer het volgende in:

"Nadat het vonnis is gewezen, heeft (verzoeker; N.o.) een brief ontvangen van een bevoegde instantie waarin stond vermeld dat de bewuste vordering niet meer geïncasseerd zou worden omdat een en ander op een misverstand berustte. Deze brief, die door een arbeidsdeskundige van de toenmalige werkgever van (verzoeker; N.o.), (...), is geschreven, is (verzoeker; N.o.) kwijtgeraakt. Aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, de wederpartij en de voormalige werkgever van (verzoeker; N.o.) in de procedure, is gevraagd deze brief, die zich in het dossier van (verzoeker; N.o.) moet bevinden, boven water te krijgen.

Voorts is het Ministerie gevraagd aan te geven wie in de betreffende periode de arbeidsdeskundige is geweest die (verzoeker; N.o.) heeft begeleid. Deze kwestie die gezien het belang van de zaak voor (verzoeker; N.o.) van groot belang is, is door het Ministerie afgedaan met de mededeling dat bij haar noch de brief noch de naam van de arbeidsdeskundige bekend is.

Klacht

(Verzoeker; N.o.) klaagt over het feit dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken pas na 9 jaar (!) het vonnis van de Rechtbank Zwolle d.d. 12 september 1990 aan hem heeft betekend. (...) (Verzoeker; N.o.) is in ieder geval van mening dat de executie onredelijk lang op zich heeft laten wachten en dat het Ministerie onzorgvuldig heeft gehandeld door zich weinig moeite te getroosten de voor (verzoeker; N.o.) van groot belang zijnde brief boven water te krijgen, althans onvoldoende te motiveren waarom de brief en de naam van de arbeidsdeskundige niet boven water te krijgen is.

In het navolgende motiveert (verzoeker; N.o.) zijn klacht nader.

Art. 6 EVRM

In artikel 6 van het EVRM wordt onder andere aangegeven dat eenieder recht heeft op een eerlijk en openbaar proces, binnen een redelijke termijn. In de jurisprudentie en literatuur heeft de vraag of de executieprocedure valt binnen de in acht te nemen termijn gespeeld. Het Europees Hof beantwoordt deze vraag thans bevestigend (vgl. EHRM 26 oktober 1988, Martins Moreira, serie A, vol 143, § 44 en EHRM 23 maart 1994, Pontes, serie A, vol 286-a, § 30-33, NJ 1994, 506 (...)).

In de bovenstaande uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 23 maart 1994 is - in het kort - vastgesteld dat een redelijke termijn in civiele procedures mede de schadestaat- en executieprocedure omvat. Een en ander moet worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van het geval en op basis van de door het Hof ontwikkelde criteria, in het bijzonder de complexiteit van de zaak, het optreden van de justitiële autoriteiten, en de houding van de klager alsmede diens belangen in het conflict.

In dit verband wijst (verzoeker; N.o.) op:

1. Het feit dat na uitspreken van het vonnis het Ministerie van Binnenlandse Zaken gedurende 9 jaar niets van zich laat horen, voordat ze het vonnis heeft laten betekenen.
2. Het feit dat (verzoeker; N.o.) een brief ontvangen heeft, waarin is aangegeven dat (verzoeker; N.o.) de vordering niet hoeft te voldoen.
3. Het feit dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken geen inspanning doet de betreffende brief te achterhalen, en daarnaast geen inspanning doet de naam van de arbeidsdeskundige te achterhalen, die (verzoeker; N.o.) destijds heeft begeleid, althans niet of onvoldoende motiveert waarom zij noch de brief noch de naam van de arbeidsdeskundige kan achterhalen.
4. Het onredelijk grote verschil tussen het in hoofdsom toegewezen bedrag ad f. 35.578,12 en het thans inclusief wettelijke rente gevorderde bedrag groot f. 61.510,--."

14. In het kader van het kenbaarheidvereiste (zie onder Onderzoek) stuurde de Nationale ombudsman deze brief van 25 februari 2000 van verzoekers gemachtigde ter behandeling door naar de Minister van BZK.

Bij brief van 15 september 2000 liet USZO-Zoetermeer verzoeker namens de Minister van BZK onder meer het volgende weten:

"Op grond van artikel 324, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, Boek 3 (zie Achtergrond, onder 3.; N.o.) verjaart de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak door verloop van twintig jaren na aanvang van de dag, volgende op die van de uitspraak of, indien voor tenuitvoerlegging daarvan vereisten zijn gesteld waarvan de vervulling niet afhankelijk is van de wil van degene die de uitspraak heeft verkregen, na aanvang van de dag, volgende op die waarop deze vereisten zijn vervuld.

In het vierde lid van onderhavig artikel 324 is bepaald dat voor wat betreft renten, boeten, dwangsommen en andere bijkomende veroordelingen de verjaring, behoudens stuiting of verlenging, niet later intreedt dan de verjaring van de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling.

Het vonnis van de arrondissementsrechtbank te Zwolle - waarbij (verzoeker; N.o.) is veroordeeld tot het betalen van een bedrag aan de Staat van f. 35.578,12, vermeerderd met de wettelijke rente daarover van 1 juli 1988 tot en met de dag van betaling - is uitgesproken op 12 september 1990. Op 3 juni 1999 is dit vonnis betekend. Dit houdt dus in dat de betekening ruim binnen de in artikel 324, eerste en vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek, Boek 3, bedoelde termijnen van verjaring heeft plaatsgevonden.

Hoewel wij er ons van bewust zijn dat de betekening geruime tijd op zich heeft laten wachten, zijn wij van oordeel dat vorengenoemde bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek niet aan die betekening in de weg staan.

Voorts zijn er naar ons oordeel geen omstandigheden (aangevoerd) op grond waarvan - gelet op de door u overgelegde jurisprudentie - moet worden aangenomen dat ten tijde van de betekening in ieder geval een deel van de wettelijke rente was verjaard. Wij merken in dit verband op dat (verzoeker; N.o.) met de ontvangst van het vonnis kon weten waar hij aan toe was. Verder menen wij dat het aan (verzoeker; N.o.) is een bewijsstuk te overleggen ter onderbouwing van zijn mededeling dat hij een brief - inhoudende dat de bewuste vordering niet meer geïncasseerd zou worden - van een arbeidsdeskundige van zijn voormalige werkgever, (...) het ministerie van Financiën, heeft ontvangen. Wij rekenen het niet tot onze taak om bij het ministerie van Financiën na te gaan of de door (verzoeker; N.o.) bedoelde brief van de arbeidsdeskundige dan wel de naam van die arbeidsdeskundige kan worden achterhaald. Desgewenst kan (verzoeker; N.o.) bij het ministerie van Financiën hieromtrent zelf een verzoek indienen.

Bij de behandeling van het verzoek de brief van de arbeidsdeskundige als de naam van die arbeidsdeskundige te achterhalen zijn wij uitgegaan van de gegevens waarover wij op dat moment de beschikking hadden. Niet meer vast te stellen is of ook eventuele na 12 september 1990 gevoerde correspondentie in deze zaak door en met het Bureau van de Landsadvocaat deel uitmaakte van zojuist bedoelde gegevens.

Deze omstandigheid is voor ons aanleiding geweest om bij brief van 8 augustus 2000 bij het Bureau van de Landsadvocaat te informeren naar het bestaan van dergelijke correspondentie. Inmiddels is uit ontvangen informatie van onderhavig Bureau gebleken dat er na ontvangst van het vonnis van 12 september 1990 geen stukken zijn ontvangen waaruit de naam van een arbeidsdeskundige blijkt of waaruit blijkt dat aan (verzoeker; N.o.) een brief is gezonden met de mededeling dat de vordering niet meer wordt geïncasseerd.

In verband met het vorenstaande zijn wij van oordeel dat de betekening van het vonnis van 12 september 1990 terecht heeft plaatsgevonden en dat van verjaring van een deel van de wettelijke rente geen sprake is.

Voorts menen wij dat wij ons bij de behandeling van het verzoek de brief van de arbeidsdeskundige respectievelijk de naam van de arbeidsdeskundige te achterhalen terecht geen onderzoek hebben ingesteld bij het ministerie van Financiën.

Wel constateren wij dat wij niet hebben aangegeven waarop de door ons gedane mededeling is gebaseerd dat zowel de brief van de arbeidsdeskundige als de naam van de arbeidsdeskundige ons niet bekend is. Voor zover uw klacht betrekking heeft op deze onvolkomenheid verklaren wij deze gegrond. Voor het overige verklaren wij de klacht ongegrond."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

C. Standpunt uszo-zoetermeer

Bij brief van 6 april 2001 deelde USZO-Zoetermeer als reactie op de klacht onder meer het volgende mee:

"Op 9 februari 2001 deelde u ons mee dat u een klacht in onderzoek heeft genomen van (verzoeker; N.o.) (...), over een gedraging van USZO-Zoetermeer. Daar de gedraging werd aangemerkt als zijnde één van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties hoefde onzerzijds op de klacht niet gereageerd te worden.

Gezien het feit dat het genoemde ministerie ons heeft verzocht de (verdere) afhandeling over te nemen, berichten wij u het volgende.

Wij hebben begrepen dat de bij u ingediende klacht is verwoord in het verzoekschrift (...) d.d. 25 februari 2000 (...). Omdat wij op dit schrijven al inhoudelijk hebben gereageerd met onze brief van 15 september 2000 (zie hiervóór, onder **A.14.**; N.o.) (...), volstaan wij met hiernaar te verwijzen.

(...)

Tenslotte berichten wij u nog dat wij van mening zijn dat de bevoegdheid bestaat om op grond van artikel 324, eerste lid van het Burgerlijk wetboek, Boek 3 een rechterlijke uitspraak binnen een periode van twintig jaren te betekenen."

D. Reactie verzoeker

Verzoekers gemachtigde reageerde bij brief van 28 juni 2001 op de hiervóór onder **C.** weergegeven brief van 6 april 2001 van USZO-Zoetermeer. Hij bracht hierin geen nieuwe standpunten naar voren.

Achtergrond

1. artikel 324 Burgerlijk Wetboek, boek 3

"1. De bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke of arbitrale uitspraak verjaart door verloop van twintig jaren na de aanvang van de dag, volgende op die van de uitspraak, of, indien voor tenuitvoerlegging daarvan vereisten zijn gesteld waarvan de vervulling niet afhankelijk is van de wil van degene die de uitspraak heeft verkregen, na de aanvang van de dag, volgende op die waarop deze vereisten zijn vervuld.

2. Wordt vóórdat de verjaring is voltooid, door een der partijen ter aantasting van de ten uitvoer te leggen veroordeling een rechtsmiddel of een eis ingesteld, dan begint de termijn eerst met de aanvang van de dag, volgende op die waarop het geding daarover is geëindigd.

3. De verjaringstermijn bedraagt vijf jaren voor wat betreft hetgeen ingevolge de uitspraak bij het jaar of kortere termijn moet worden betaald.

4. Voor wat betreft renten, boeten, dwangsommen en andere bijkomende veroordelingen, treedt de verjaring, behoudens stuiting of verlenging, niet later in dan de verjaring van de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling."

2. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 296:

"1. Tenzij uit de wet, uit de aard der verplichting of uit een rechtshandeling anders volgt, wordt hij die jegens een ander verplicht is iets te geven, te doen of na te laten, daartoe door de rechter, op vordering van de gerechtigde, veroordeeld.

2. Hij die onder een voorwaarde of een tijdsbepaling tot iets is gehouden, kan onder die voorwaarde of tijdsbepaling worden veroordeeld."

Artikel 430:

"1. De grossen van in Nederland gewezen vonnissen, van beschikkingen van de Nederlandse rechter en van in Nederland verleden authentieke akten alsmede van andere bij de wet als executoriale titel aangewezen stukken kunnen in geheel Nederland worden ten uitvoer gelegd.

2. Zij moeten aan het hoofd voeren de woorden: In naam des Konings.

3. Zij kunnen niet worden ten uitvoer gelegd dan na betekening aan de partij tegen wie de executie zich zal richten."

Artikel 434:

"De overhandiging van de executoriale titel, waarvan men de uitvoering verlangt, aan de deurwaarder, machtigt hem in die zaak tot het doen van de gehele executie, uit die titel voortvloeiende, met uitzondering alleen van die bij lijfswang, waartoe een bijzondere volmacht vereist wordt."

Artikel 439:

"1. Het beslag op roerende zaken die geen registergoederen zijn, moet worden voorafgegaan door een exploit van een deurwaarder, houdende bevel om binnen twee dagen aan de executoriale titel te voldoen. Eerst na verloop van die termijn kan het beslag worden gelegd. Indien daartoe gronden zijn, kan de president van de rechtbank, ook op mondeling verzoek van de deurwaarder, die termijn inkorten.

2. Indien bij het betekenen van de executoriale titel tevens het voorgeschreven bevel is gedaan, wordt geen afzonderlijk bevel vereist.

3. Bij het bevel of de betekening moet de executant tot het uiteinde der executie woonplaats kiezen ten kantore van de deurwaarder, zulks op straffe van nietigheid van het exploit. Tevens kan woonplaats worden gekozen in Nederland ten kantore van een advocaat."